

LLUÍS GAVALDÀ

Cantant d'Els Pets i autor de 'Lletres'

“Rellegeixo les lletres només quan les he de cantar. Sovint les obllido”

ELISABET
ESCRICHE

Solitari No té pressa per tornar als escenaris perquè ha après que el món no serà millor perquè tregui un disc. Viu aquesta pausa, que ja fa uns mesos que dura, en un petit poble situat a 15 minuts de Londres on gaudeix de l'anonimat i d'una rica vida cultural

Escriure és la seva gran passió i d'aquí n'ha sortit l'últim llibre: *Lletres* (editorial Bridge). Lluís Gavalrà s'ha escapat del refugi d'Anglaterra per viure un altre Sant Jordi a Barcelona com a autor. Amb el pretext d'explicar d'on surten algunes de les lletres més conegudes d'Els Pets, Gavalrà acaba compartint pinzellades de la seva vida. I admet que “ha rapinyat” cançons de diferents artistes; el més damnificat, Paul Weller.

La portada deixa clar que el llibre no va de temes ni de cançons ni de poemes, sinó de lletres. Per què aquesta reivindicació?

És una manera de dir que ningú s'espera poesies ni cançons. Pel que fa als temes, és una broma privada del grup de fa molts anys. Ens fa molta gràcia que l'eufemisme s'acabi menjant la paraula original. Avui en dia fins i tot el grup més inepte no fa cançons sinó temes. Nosaltres sí que en fem, fem discos i no treballs i som una banda i no un grup.

Al llibre comparteix records, sentiments, reflexions... Autobiografia?

Crec que és una autobiografia camuflada. No és que tingui moltes ganes d'explicar la meua vida o que cregui que és molt interessant. El que no volia fer és explicar les lletres perquè crec que és un error, trenca tota la màgia d'una cançó. A més, jo no tinc la veritat sobre el significat. La lletra és de qui la fa servir.

És conegut per la seva música, però confessa que el que més li agrada és escriure. Com s'explica?

M'ho passo molt bé cantant i fent cançons, però m'ho passo millor escrivint, és un procés més íntim i solitari, més semblant a la meua manera de ser. Tenir un vessant públic i sociable no m'escau gaire, tot i que ho porto amb tota la dignitat possible.

¿Com han anat evolucionant les seves lletres?

Al principi eren d'una persona bastant covarda, amb una espècie d'esperit graciós i que mai parlava d'ell. Hi va haver un punt d'inflexió amb *Pantalons curts i els genolls pelats*. La vaig fer amb un punt de vergonya pensant que era massa privada i que no l'entendria ningú, però moltes persones em deien que s'hi sentien identificades. Allà em vaig adonar que la millor manera per arribar a la gent és sent honest.

¿Només era per vergonya aquesta reticència a parlar de vostè?

No, era una barreja de pensar que les meves coses no són prou interessants per explicar-les i que ningú n'ha de fer res de la meua intimitat.

¿Amb els anys ha acabat odiant alguna de les seves lletres?

Sí, moltíssimes. Al principi d'Els Pets n'hi havia moltes que eren gracioses i això, igual que amb els acudits, té un

problema: com més les escoltes menys gràcia et fan. Però també hi ha cançons dels últims discos que no tornaria a fer, com *Hola i adéu*. Li vaig donar un to alegre i gamberro per compensar el clima del disc, molt introspectiu i melancòlic. El resultat va ser una farsa, no tenia res a veure amb mi.

¿I amb el pas del temps n'hi ha alguna que l'hagi captivat?

Com que et passes tanta estona treballant-les i l'exercici de síntesi per posar-les en una melodia és tan bèstia, quan les acabo ja no les rellegeixo més. Només ho faig quan les he de cantar, perquè sovint m'oblido de les lletres. De fet, quan enfoco el micròfon cap al públic no és perquè sigui molt enrotllat sinó perquè no recordo la lletra i intento llegir els llaivis d'algú per agafar el fil. Tot i així, sí que hi ha quatre o cinc cançons de les quals em sento especialment satisfet, com *Agost*, *Por*, *Com anar al cel i tornar* i *L'àrea petita*.

¿Tant les lletres bones com les dolentes, què li han ensenyat?

Totes ensenyen i totes són una putada perquè cada lletra que fas és una menys que pots fer, i això vol dir que cada cop s'acota més el camí.

I, amb el camí acotat, quina lletra li queda pendent per fer sí o sí?

Ara no en tinc cap al cap. Tampoc crec que sigui tan important el tema, sinó la manera com l'expliques.

Un català a Anglaterra. Dos territoris immersos en un canvi polític. Com creu que acabarà el procés?

No ho sé. L'únic que puc dir són els dubtes que tinc: què passarà amb els partidaris de la independència quan les coses vagin mal dades? Si el procés arriba a bon port, ¿tindrem prou pebrots per desobeir un Estat amb totes les eines de poder possibles? Quan ens arribi una multa o una citació perquè no complim les normes espanyoles, estarem a l'altura del repte?

I el Brexit, com es viu?

A Londres és més difícil copsar-ho perquè és una ciutat anti-Brexit. Però als pobles es nota que s'ha manipulat molt barroerament la sensació que la gent de l'est d'Europa ve en massa i dilueix la nacionalitat anglesa. És una mica trist que un país que fa tants anys que rep immigrants hagi caigut en aquest parany.

Quan tornaran Els Pets?

A l'últim disc que vaig fer vaig tenir un daltabaix emocional molt fort i en vaig aprendre una lliçó: no cal fer un disc, i quan el faci serà de manera relaxada. Segur que tornem, però no m'he fixat terminis. Espero que sigui l'any que ve, però si no no passa res.

Però ha començat a compondre?

Sí, estic fent coses però no m'agrada res... Vaja, com sempre! —

Gavalrà, que admet que *Lletres* és una “autobiografia camuflada”, fotografiat aquest dimecres a Barcelona. PERE TORDERA

una
cançó

‘ALISON’,
D'ELVIS
COSTELLO

un color

VERMELL

un
llibre

‘EL DOL ÉS
AQUELLA
COSA AMB
ALES’,
DE MAX
PORTER